

RESPONSABILITZAR-SE

Les persones, som éssers que vivim en mig d'una societat que ens tolera, i que, pertant, hem de tolerar. Cada persona tenim una manera de pensar que ens individualitza. Cada individu és una part d'aquesta comunitat que el representa. No hi ha cap hom que pugui deixar d'ésser persona ni cap persona que pugui deixar d'ésser societat.

Nosaltres, individualment, no sempre obrem d'acort amb el pensar de la societat. Per aclarir aquest punt, poso uns exemples:

Llegim en els diaris que un hom es passejava despullat per una carretera alancantina, l'única pessa que cubria la seva nuosa era un mocador lligat al coll. Si anar nu no és cap delicte, si que ho és exivir-se pels llocs en que la societat ho reprova. Sabent-ho, és burlar-se d'aquesta comunitat i violentar-la.

En un altre periodic de caràcter més casolà, ens salta a la vista una frace grollera, i pensom: Quines penques! Potser algú podrà fer-n'hi retret. L'autor si ens sentia diria: Jo em faig responsable de totes les queixes, i el que que no estigui content que es fagi replicar (diria això, amb paraules grolleres, es clar). Sí, tot això està molt bé. però nosaltres no hem d'escriure per a nosaltres mateixos, si no que hem d'escriure per uns possibles lectors que són comunitat, llavors el minim que podem fer és respectar la sensibilitat de les persones, i no posar paraules que puguin semblar un insult a la bona fe dels qui ens toleren.

Així mateix no podem criticar l'actuació que ens desplau de qualsevol hom, insultant directament a l'individu. Com tampoc podem obrar i decidir segons la nostra voluntat, quant som la part responsable d'un grup; per molt responsables que vulguem fer-nos de les conseqüències que les nostres paraules o decisions puguin motivar.

Bé, amb això, només he volgut assenyalar que fer-se responsable davant els demés dels nostres actes reprobables no costa gaire. Avengades ho fem només per amorpropi. Per això, jo demanava que, ans de fer-nos responsables davant d'els demés, ens fem responsables davant de nosaltres mateixos, ja que de societat també ho som nosaltres.

No he volgut dir amb totes aquestes ralles, i espero que ningú o entengui malament, que hi ha coses que podem dir i d'altres que forçosament ens hem de callar, no. He volgut dir i ara vull recalcar-ho que hi ha coses que podem dir tal com ens brollon del pensament i coses que hem de dir-les d'una altra manera; que tot i semblar que no les diem s'entengui clarament la nostra intenció.

SUGERENCIES

Fa uns moments he tingut a les mans un número de la vostra revista. He trobat a faltat en ella un apartat dedicat a informació administrativa, és a dir: activitats del ajuntament, germanat, escoles i parròquia. Em dona la sensació que el limitar la vostra publicació a la labor desenvolupada per l'Agrupació Juvenil és reduir la veritable funció que ha de tenir una revista pel nostre poble.

Estic convençut de que al fundar aquesta publicació venieu a cubrir una de les necessitats de tota comunitat: establir, facilitar i promoure una sana convivència social. Hara bé, cal preguntarse si podem millorar l'estupenda funció social que estem fent. ¿No creieu, amb mi, que aquesta participació de l'ajuntament, germanat, escoles i parròquia, contribuiria a que la revista tingues més interès per tothom? ¿No es conseguiria així una comunicació indispensable entre administració i administrats? ¿No conseguiríem també que cadascú, autoritats i subdits, professors i alumnes, professors i pares, sacerdot i fidels, prenguessin més consciència de la nostra funció social?

Estic segur que tots, en el fons, creiem que això que he apuntat aquí seria estupendo si és pugués portar a la pràctica. Crec, també, que per al menys alguns dels joves partissiparien amb entusiasme amb aquest projecte. Dubto, hi ha que dir-ho clar, que cap dels que es diuen grans i col.labori amb ganes. L'experiència n'ensenyat a no tenir masses esperances amb l'entrega noble i desinteressada dels que ostant adult, el qual no vol dir que s'hi han pres consciència de que aquest projecte que acabo d'exposar, breument, és necessari, deixin de ser responsables i pertant culpables de no fer el necessari per portar-ho a la pràctica, una altra cosa seria que no estessin conformes amb que això és un deure.

Suposo que amb la pràctica ens aclariran la seva postura més o menys responsable.

Més amb concret, suggeriria a la vostra redacció que es poses amb contacte amb les autoritats per que és pugués incloure dintre de la revista apartats per a cada una de les institucions administratives. Cada una d'elles podria publicar les seves activitats, informació, realitzacions, projectes, . . .

Espero que la meua intensionalitat d'avui tingui alguna cosa de profit para tots.

Un lector.

~~~~~

ANECDOTA DE S. RUSINOL

Llavors de la seva estada a Mallorca, un dia s'havia atansat a les vinyes de Banyalbufar, on el trobà mossèn Ribes. Feia un matí esplèndid, i els rossinyols cantaven a desdir.

- Què ne'n dieu, d'aquest deliri de rossinyols? - li preguntà el poeta.

I el nostre home contestà:

- No m'estaria bé d'alabar la família. . .

EL PROBLEMA DE L'AIGUA

Sempre se sent algú que es queixa que al seu carrer no tenen aigua. Avui dos amics de la Meuca, ens expliquen tal com va això de l'aigua als seus carrers.

S E D

Si Knut Hamsun havés estat un escriptor del nostre poble seguia que en lloc de escriure el seu llibre "Fam", havés escrit primerament el "Sed" perquè de tema no li havés pas faltat.

A la insuficiència d'aigua ja en podríem estar acostumats però ara ultimament sembla que s'ha agruejat i com si tot s'hagués posat d'acord ens trobem que trobem que la falta d'aigua la pateixen tan éssers abans com les plantes com els animals i el que es pitjor tots nosaltres també. La fruita no pot entrar a la majoria d'otat ja que es queda com si a olla no ianés el plan de desenvolupament - és clar que amb la sortida que té la llimonera és millor que no hi haigi massa aigua ja que així es vendran menys quilos. A casa se m'han mort dues granotes per dissecació però és que no sabia d'on treure l'aigua. I si ens posem en un pla no una mica més sentimental tendríem de compadèixer a tots aquells "infeliços" que s'han atrevit a fer un "cuarto de banys" de que els servirà si no hi ha aigua?

Mentres no es fagi una millor distribució del aigua, o es planeja uns "dipòsits" decentes per aigua a tot el poble no es extrany que entre nosaltres surti un altre Knut Hamsun i escrigui "Sed".

Jaume de Snt. Ramon

7 7 7 7 7 7 7 7 7 7

L'ELEVADOR O EL PARADIS DE L'AIGUA

Si, confossem-ho des d'un començament, visc en un d'aquestos carrers venificiats de l'elevador vull dir, esclar, en un d'aquest carrers que es venificien de l'aigua que vé desde l'elevador. Doncs bé, sempre que he confessat això publicament, m'han dit: vosaltres si que esteu al robell de l'ou; no cal pas preocupar-hos per l'aigua, en teniu tanta com voleu. . . Si, tanta com volem ! Som uns carrers que ben bé podem anomenarlos " El Paradis de L'aigua". I si que ho fóra si no hi hagues les petites pegues que ara os contaré.

Cada dos per tres estem sense aigua, que passa ? . Ara s'aspatllat el motor, ara s'enganxat la vàlvula automàtica, ara un ferrer la tret per fer una "soldadura, ara han tret el llum per fer un empalme (si l'aigua de l'elevador s'acava i no hi ha corrent elèctrica, el motor no pot engegar-se per falta de força, quan torne el corrent tampoc no s'engega ja que l'automàtic està disparat) ara una trona-da (ni ha tantes al transcurs del any) també ha tallat el corrent

i ara ? ara no se que passa però tampoc hi ha aigua. Hem de confessar que ara, ultimament, ens tenen consideració ja que quan passa una pega d'aquestes (i ja he dit que en passa cada dos per tres) ens donen l'aigua de vaix així al menys tenim aigua corrent al safareig de l'entrada. També estem acostumats a anar a la font de tan en tan . . .

Si, si, ho repeteixo. Som al Paradis del aigua! I això ho recordo tots aquells matins quant, mig endorniscat encara, obro l'aixeta per rentar-me la cara i. . . no vixa rès ! Totes aquelles vegades que vull dutxar-me o veure un got d'aigua i tombo la maneta i. . . res! Tots aquells cops que, després de sivellar-me la curretje, estiro la corda i. . . res de res ! I pregunto: Què passa amb l'aigua ? La resposta sempre és la mateixa : Quan vegis que en raija llavors pregunta ¿ Com és que avui en raija ?

Me penso que no cal explicar res més, però si ensistiu us diré que aquest Paradis de l'aigua sembla que sigui de secà !

C. C.

\$

C U R I O S I T A T S

Ara que s'apropa la Festa Major, que és el temps que tots els nostres amics i parens de ciutat es deixen veure pel nostre poble i que és, també, el temps dels melons; apuntem en aquestes ratlles la manera curiosíssima com podrem en poca estona arrofredar un meló que hagi aguantat tot el sol de la migdiada.

Quan ens trovem al tros i que els nostres hostes tenen ganes de menjar meló i que no ho poden fer perquè aquest està bullint, no el posem amb aigua fresca perquè li costaria molt de rofredar-se; agafem el meló calent i tallem-lo a tallades com si ens l'haguessin de menjar, i aquestes tallades posem-les al sol de care amunt - millor que no fagi vent i el sol sigui ben calent i clar - ja les tallades colocades d'aquesta manera, deixem-les estar durant uns cinc minuts, passat aquest temps ja podrem menjar meló fresc.

Com ja hem dit, la cosa és curiosíssima, val la pena de provar-ho.

L'Alguer, petita ciutat italiana, situada a l'Oest de l'illa de Cerdenya, té uns vin-i-cinc mil habitants de parla catalana. És una illa lingüística en mig de Cerdenya, tots els seus veïns parlen el sard i l'idioma oficial és el l'italià. Després de vora 400 anys de manca absoluta de contacte directe amb Catalunya, tothom s'assombra que conservi el català com llengua viva. És per això que a Itàlia l'anomenen la Barceloneta.

Amb el català alguerés, un xic desformat, aprengut la paraula catarà per anomenar els habitants de Catalunya, és curiós però, que emprin la mateixa paraula per designar als escarabats.